

УДК 332.1

Намлієва Н. В.

Мелітопольський інститут державного та муніципального управління
«Класичного приватного університету»МЕТОДИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

Систематизовано основні методи державного інвестиційного регулювання. Проаналізовано правові методи інвестиційного регулювання та економічні методи інвестиційного регулювання і виокремлено основні засоби регулювання; виділено проблеми застосування методів у сучасних умовах.

Ключові слова: державне регулювання, інвестиції, методи, засоби.

Постановка проблеми. Вироблення методів інвестиційного державного регулювання в національній економіці потребує врахування об'єктивних реалій сучасної економічної кризи, а також перспектив соціально-економічного розвитку держави. Напрацювання пріоритетного застосування прямих чи опосередкованих засобів впливу на інвестиційне середовище, а також вибір пріоритетних заходів стимулюючого чи обмежувального характеру формує необхідність наукового пошуку цих проблем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Значний внесок у напрацювання положень регулювання інвестиційної активності здійснили такі науковці: В. Геєць, М. Герасимчук, Б. Губський, П. Єщенко, Б. Данилишин, М. Долішній, С. Мочерний, А. Рум'янцев, М. Чумаченко, А. Фукс, М. Швайка та інші.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Пошук ефективного інструментарію, завдань та підходів інвестиційного державного регулювання потребує їх корегування з урахуванням сучасних умов та перспектив розвитку.

Метою статті є систематизація методів регулювання та розроблення напрямів їх удосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Управління інвестиційною активністю є складним процесом, проте сучасний розвиток суспільства вже важко уявити без цього елемента господарювання. Можна виокремити низку основних завдань, вирішення яких допоможе прискорити розвиток інвестиційних процесів в Україні, серед яких такі:

- створення правового середовища, яке регулюватиме взаємовідносини і захищатиме інтереси, права учасників інноваційного процесу;
- створення інформаційного середовища та системи комунікацій між учасниками;
- розроблення механізму взаємодії різних елементів та учасників інноваційної діяльності; визначення ролі та основних завдань органів державного регулювання інноваційного розвитку;
- забезпечення прозорості під час відбору для реалізації інноваційних проектів основних напрямів розвитку наукових досліджень тощо [1].

Варто зазначити, що методи державного інвестиційного регулювання – це комплекс способів, прийомів та засобів впливу держави на інвестиційні процеси та діяльність інвестиційних суб'єктів із метою стимулювання розвитку капіталовкладень у пріоритетні галузі вітчизняної економіки.

Узагальнюючи наведені у наукових джерелах класифікації структури методів державного інвестиційного регулювання, можемо виокремити такі складники (види) (див. рис. 1): за формами державного впливу (прямі, опосередковані (непрямі)); за функціональним призначенням (нормативно-правові, адміністративні, економічні, соціально-

психологічні); згідно з позиціями комплексності (загальні (нормативно-правові, адміністративні, соціально-психологічні (пропагандистські) та спеціальні комплексні (методи створення інвестиційного клімату, а також методи стимулювання попиту і пропозиції на інвестиції)); за масштабом застосування (загальносистемні (планування, організації, контролю, стимулювання) та локальні (застосовані на певній території)); із позицій мотивації управлінської діяльності (заохочення підприємств до інвестицій та безпосередні державні інвестиції, які можуть набувати і вимушених форм).

Механізм державного інвестиційного регулювання здійснюється за допомогою таких функцій: планування, організації, регулювання, мотивації та контролю (рис. 2).

При цьому необхідним є врахування таких сутнісних (системоутворюючих) тенденцій, як присутність подвійного ефекту (позитивні наслідки інвестування), урахування вимог потенційних інвесторів (підвищення іміджу держави, галузі, регіону), плідна взаємодія з потенційними інвесторами, поєднання фінансово-економічних і психологічних оцінок діяльності, урахування перспектив розвитку держави, регіону, галузі.

Проведені дослідження інвестиційних процесів засвідчують той факт, що в основі ефективної організації інвестиційної діяльності лежить раціональне державне регулювання, основними формами якого в Україні є [18, с. 274]:

- регулювання сфер та об'єктів інвестування;
- податкове регулювання інвестиційної діяльності;
- регулювання інвестиційної діяльності шляхом надання фінансової допомоги і проведення відповідної кредитної політики;
- регулювання інвестиційної діяльності шляхом проведення відповідної амортизаційної політики;
- регулювання участі інвесторів у приватизації;
- забезпечення захисту інвестицій;
- регулювання умов залучення внутрішніх заощаджень із боку населення.

Окремим аспектом варто виділити дві основні форми державної підтримки інвестиційної діяльності [8]:

- *пряма (найчастіше фінансова) підтримка* передбачає безпосереднє фінансування державою суб'єктів інвестиційної діяльності (кредитування інвестиційних проектів за рахунок коштів державного бюджету; компенсація за рахунок бюджетних коштів відсотків за кредитами комерційних банків, які залучаються для реалізації інвестиційних проектів; надання державних гарантій комерційним банкам, що здійснюють кредитування інвестиційних проектів; страхування за рахунок бюджетних коштів ризиків реалізації інвестиційних проектів тощо);

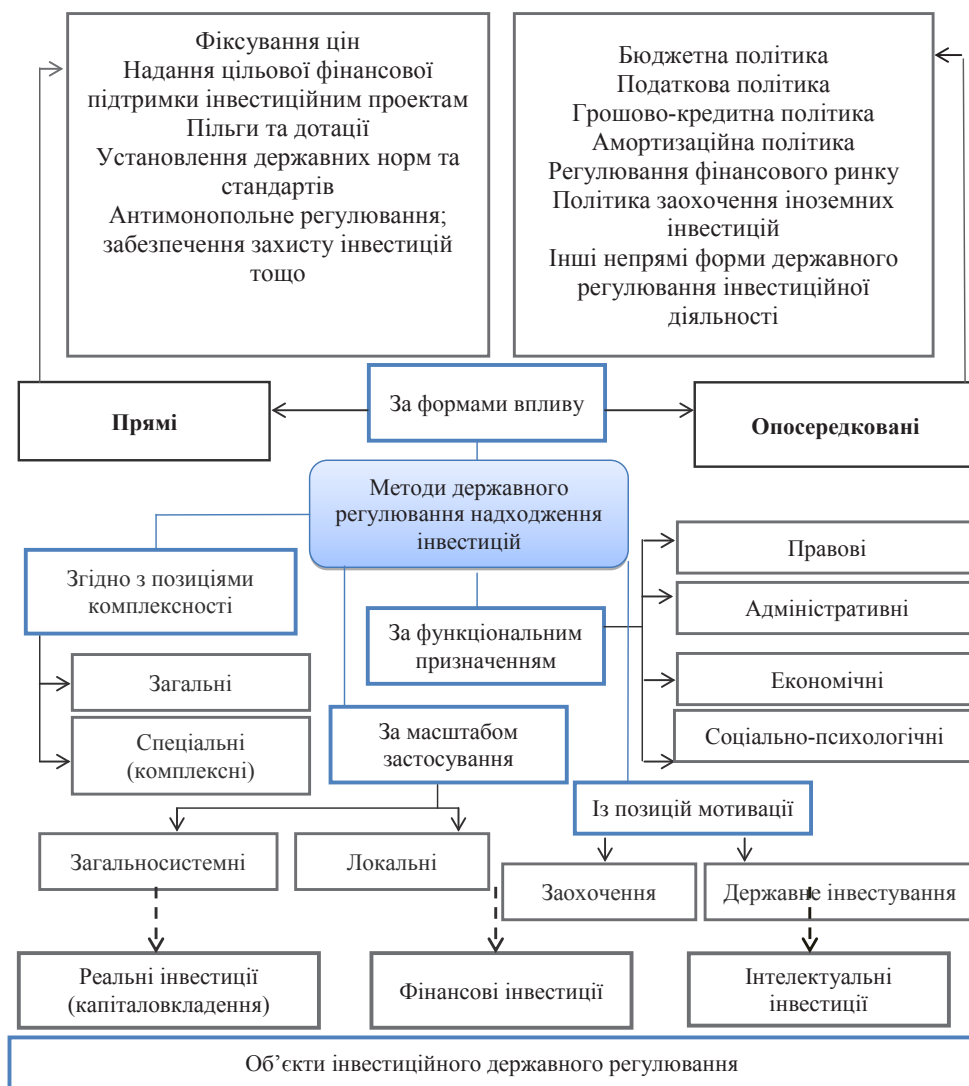

Рис. 1. Структуризація методів державного інвестиційного регулювання

Джерело: власна розробка автора

– непряма (опосередкована) підтримка передбачає надання державою пільг суб'єктам інвестиційної діяльності (зменшення нормальної ставки податку на прибуток підприємств; податкові канікули; інвестиційний податковий кредит; прискорена амортизація основних фондів; звільнення від сплати ввізного мита під час увезення певних товарів; відшкодування мита, сплаченого під час увезення товарів у разі подальшого експорту цих товарів або використання їх у виробництві експортних товарів тощо). Якщо розглядати методи інвестиційного регулювання за функціональним призначенням, то серед завдань управління державного інвестиційного регулювання в Україні можемо вказати на такі: створення системи нормативно-правового забезпечення, формування ставок податків та податкових пільг, розроблення державних цільових комплексних програм, формування державних закупівель, створення механізму пільгового кредитування, запровадження державних дотацій тощо.

Важливі аспекти державного регулювання інвестиційного процесу та інвестиційної політики відображені у Законі України «Про захист іноземних інвестицій на Україні» від 10 вересня 1991 р. № 1540а-ХІІ [11], Законі України «Про інвестиційну діяльність» від 18 вересня 1991 р. № 1560-ХІІ [12], Законі України «Про режим іноземного

інвестування» від 19 березня 1996 р. № 93/96-ВР [15], Законі України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 р. № 2404-VI [10], Законі України «Про підготовку та реалізацію інвестиційних проектів за принципом «єдиного вікна» від 21 жовтня 2010 р. № 2623-VI [14]. У перелічених актах законодавства визначаються основні положення інвестування та стимулювання інвестиційної активності. Недоліками є неузгодженість та несистематизованість указаних вище законодавчих актів. Зараз основними нормативно-правовими документами, які регламентують питання інвестування, в контексті розглядуваної теми є такі: Митний кодекс України № 92-IV від 11 липня 2002 р. зі змінами [5], стаття 206 якого визначає перелік товарів, щодо яких може надаватися дозвіл на тимчасове ввезення (вивезення) з умовним повним звільненням від оподаткування; Закон України «Про оцінку земель» № 1378-IV від 11 грудня 2003 р. зі змінами [13], який визначає правові засади оцінювання земель та професійної оцінної діяльності у сфері оцінювання земель в Україні. Податковий кодекс України № 2755-VI від 2 грудня 2010 р. [7], розміри та порядок плати за використання земельних ресурсів.

Варто зазначити, що чинна редакція Закону України від 18 вересня 1991 р. «Про інвестиційну

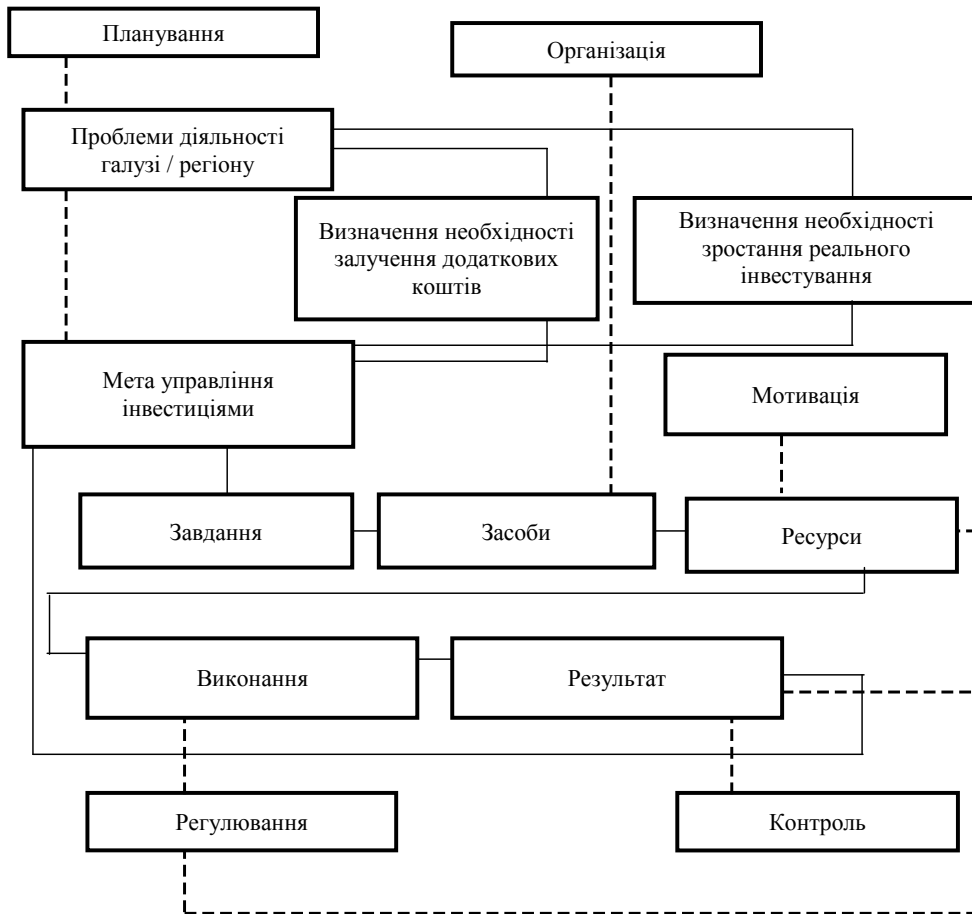

Рис. 2. Система та функції державного інвестиційного регулювання

Джерело: власна розробка автора

діяльність» [12] практично ігнорує питання державної підтримки інвестиційної діяльності. Його регулювання вичерпується вказуванням на створення пільгових умов інвесторам, які здійснюють інвестиційну діяльність у найбільш важливих для забезпечення суспільних потреб у напрямках, зокрема соціальній сфері, технічному і технологічному вдосконаленні виробництва, створенні нових робочих місць для громадян, що потребують соціального захисту, реалізації інноваційних проєктів, упровадженні відкриттів і винаходів, в агропромисловому комплексі та інших. Жодних указівок на механізм реалізації цієї норми Закон не містить [9].

Досить актуальним є подальше розширення гарантій для іноземних інвесторів. Ідеться про захист інвестицій від політичних (некомерційних) ризиків за допомогою страхування, яке потребує детальнішої правової регламентації. Тобто закріплення в законодавстві принципу суброгації сприятиме розв'язанню проблеми невизнання нашою державою передання прав інвестора страховій компанії [3, с. 27].

Економічними регуляторами (методами) (як прямого, так і непрямого інвестиційного впливу, які виступають у формі засобів) є цільові комплексні програми, державні замовлення та державні контракти, податки, податкові пільги, загальнодержавні й галузеві норми і стандарти, індексування цін, формування спеціальних економічних зон та інших.

Серед найбільш поширених економічних засобів регулювання виділяємо прогнози розвитку

національної економіки, стратегії та цільові комплексні програми. Сьогодні цільове програмне забезпечення інвестування (індикативне планування) складається із загальнодержавних, регіональних та локальних програмних та планових документів. Варто зазначити, що в цільових установках інвестиційних програм та планів є певна неузгодженість.

Сьогодні прямою формою державного регулювання є державна підтримка інвестиційних проєктів та державних замовлень, яка здійснюється у ключових (пріоритетних) галузях розвитку держави, що спрямовані на забезпечення потреб суспільства у високотехнологічній конкурентоспроможній екологічно чистій продукції, високоякісних послугах, які реалізують державну політику щодо розвитку виробничого та експортного потенціалу, створення нових робочих місць [16]. А також до прямої підтримки належить реалізація механізмів державно-приватного партнерства, що реалізовується на основі концесійних угод (основні функції: будівництво, передання, оренда, експлуатація), операторського контракту (основні функції: оренда, експлуатація), контракту життєвого циклу (основні функції: проектування, будівництво, передання, оренда, експлуатація). За даними Мінекономрозвитку, в Україні на кінець червня 2013 р. в межах державно-приватного партнерства (далі – ДПП) реалізується 160 проєктів. 71 проєкт стосується водопостачання (44% від укладених угод), 32 – виробництва, транспортування та постачання тепла, 16 – будівництва та експлуатації транспортної інфраструктури

(зокрема морських і річкових портів), 9 проектів реалізуються у сфері туризму, відпочинку, рекреації, культури та спорту, ще 8 – у галузі геологорозвідки і видобутку корисних копалин, 7 проектів спрямовані на перероблення відходів, по 3 проекти реалізуються у сферах охорони здоров'я та енергетики [2]. Держава також може фінансувати інвестиції, беручи участь у відповідних програмах на пайових засадах і надаючи гарантії для позик. Будь-які фінансові пільги вимагають значних витрат, тобто створення додаткових фондів.

Регулювання інвестиційної діяльності в економіці України в контексті оподаткування, як і в будь-якій іншій країні, спрямована на зниження ставок податку; удосконалення системи податкової амортизації; надання інвестиційно-спрямованих податкових пільг [17, с. 12].

Із метою податкового стимулювання діяльності підприємств Податковим Кодексом України було передбачено динамічне зменшення ставок податку на прибуток: з 1 квітня 2011 р. по 31 грудня 2011 р. – 23%; з 1 січня 2012 р. по 31 грудня 2012 р. – 21%; з 1 січня 2013 р. по 31 грудня 2013 р. – 19%; з 1 січня 2014р. – 18%. Регулювання інвестиційної діяльності в Україні відбувається також на основі іншого податкового регулювання, зокрема митного [7]. Для податку на додану вартість також упроваджено «пом'якшуюче» нововведення: з 01.01.2014 р. ставка ПДВ зменшиться на 3% та становитиме 17% [7], проте дія цієї норми призупинена у зв'язку з економічною кризою.

В Україні застосовано адвалорні, специфічні та комбіновані ставки ввізного мита, при цьому ставки мита на вивіз (експорт) сировини та матеріалів, напівфабрикатів та комплектуючих, готових виробів установлюються на рівні 0% [7].

Законом України «Про внесення змін до розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України щодо особливостей оподаткування суб'єктів господарювання, які реалізують інвестиційні проекти у пріоритетних галузях економіки» впроваджено такі податкові пільги для затверджених інвестиційних проектів підприємств у пріоритетних галузях економіки [9]:

1) знижені ставки податку та звільнення від оподаткування, тобто прибуток, отриманий від реалізації затвердженого інвестиційного проекту, підлягає оподаткуванню за такими ставками: з 1.01.2013 р. до 31.12.2017 р. – 0%; з 1.01.2018 р. до 31.12.2022 р. – 8%; з 1.01.2023 р. – прибуток, отриманий унаслідок реалізації затверджених інвестиційних проектів, оподатковуватиметься за загальною ставкою податку на прибуток підприємств (яка з 1 січня 2014 р. становить 16%);

2) прискорена амортизація, тобто до нерухомості та капітальних витрат на поліпшення земель, що використовуються у відповідному інвестиційному проекті, може бути застосовано амортизацію методом прискореного зменшення залишкової вартості.

А Законом України «Про внесення змін до Митного кодексу України» передбачено звільнення від оподаткування ввізним митом імпорту устаткування та комплектуючих виробів до нього з метою реалізації затверджених інвестиційних проектів за умови, що вони: не виробляються в Україні; є новими (не були у використанні); не є підакцизними товарами в Україні; були виготовлені не більше трьох років до моменту державної реєстрації інвестиційного проекту [5].

Із метою стимулювання залучення інвестицій до країни згідно з Податковим кодексом [7]

на 10 років звільняється від оподаткування прибуток підприємств легкої промисловості, що не працюють із давальницькою сировиною, прибуток суб'єктів господарювання, що отриманий від надання готельних послуг, та прибуток, отриманий від основної діяльності та науково-дослідних робіт підприємств авіабудівної промисловості. Також передбачено пільги від здійснення енергозберігаючих заходів та реалізації енергоефективних проектів підприємств [7].

Установлення та зміна норми амортизації державою виступає одним із засобів регулювання інвестиційної діяльності. У Податковому кодексі передбачено кардинальні зміни (зокрема в обліку основних засобів), здебільшого зумовлені необхідністю усунення розбіжностей. Сьогодні амортизації підлягають капітальні інвестиції, отримані платником податку з бюджету, у вигляді цільового фінансування на придбання об'єкта інвестування (основного засобу, нематеріального активу) за умови визнання доходів пропорційно сумі нарахованої амортизації за таким об'єктом. Мінімально допустимі строки корисного використання об'єктів коливаються від 2 до 15 років [7].

Ліцензування окремих видів діяльності є одним із засобів державного регулювання, зокрема ліцензуванню підлягають найбільш популярні інвестиційні напрями, а саме:

- банківська діяльність,
- професійна діяльність на ринку цінних паперів,
- діяльність у сфері електроенергетики та використання ядерної енергії,
- будівельна діяльність,
- надання послуг із перевезення пасажирів,
- вантажу повітряним транспортом.

Необхідними завданнями удосконалення ліцензування в умовах стимулювання інвестиційної активності є скорочення термінів отримання ліцензій; зменшення кількості видів ліцензійної діяльності.

Засобами інвестиційного стимулювання є впровадження спеціальних економічних зон як територій акумулювання інвестиційного капіталу.

В Україні створено 11 спеціальних економічних зон (далі – СЕЗ), 72 території пріоритетного розвитку (далі – ТПР), на яких реалізується 399 інвестиційних проектів загальною кошторисною вартістю 4,9 млрд. дол. Регіональний розподіл інвестицій у СЕЗ і ТПР України (у розрізі областей) на 1 січня 2009 р. становив: Донецька – 58,8%, АР Крим – 9,8%, Закарпатська – 9,7%, Львівська – 8,6%, Харківська – 3,7%, Житомирська – 2,8%, Миколаївська – 1,9%, Одеська – 1,7%, Волинська – 1,2%, Київська – 1,0%, Чернігівська – 0,5%, Луганська – 0,3% [6].

Із набранням чинності Закону України від 25 березня 2005 р. «Про внесення змін до Закону України «Про державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України» скасовано пільговий режим оподаткування на цих територіях. Проте скасування пільг з оподаткування не означало ліквідацію самих СЕЗ та ТПР. Реалізація інвестиційних проектів, що були затверджені до 31.03.2005 р., продовжується у загальноновстановленому режимі оподаткування [6].

Адміністративні методи державного інвестиційного регулювання базуються на використанні сили державної влади. Це заходи (засоби) заборони, дозволу або примусу.

Застосування адміністративних методів необхідне і навіть ефективне у сферах [4, с. 109]:

- прямого контролю держави над монопольними ринками;

Рис. 3. Фактори, що впливають на формування методів державного інвестиційного регулювання

Джерело: власна розробка автора

– соціального захисту населення, визначення і гарантування мінімально допустимих життєвих параметрів, установлення соціальних стандартів (гарантований прожитковий мінімум, регламентація умов праці тощо);

– захисту національних інтересів у світогосподарських зв'язках (ліцензування експорту, державний контроль за імпортом капіталу, робочої сили, товарів тощо);

– реалізації державних програм і планів.

Серед усіх факторів на формування методів державного інвестиційного регулювання впливатимуть фінансові, економічні та нормативно-правові чинники (рис. 3).

Висновки. Отже, систематизація методів державного інвестиційного регулювання дає можливість розроблення основних напрямів їх удосконалення. Для активізації державного інвестиційного регулювання необхідно на державному рівні реалізувати низку методів та заходів у сфері економіки, законодавчій, інформаційній сфері, а також галузево-специфічні та організаційні заходи. До них, на нашу думку, належать:

у законодавчій сфері (методів правового регулювання): формування нормативно-правової бази для стабільності інвестування, зокрема прийняття змін до Закону України «Про ринок земель» щодо положень про право держави на придбання земель,

упровадження проекту земельної реєстраційної системи та банку земельно-кадастрових даних, прийняття програм розвитку інвестиційної привабливості підприємств з урахуванням реального їх становища та несуперечності іншим нормативно-правовим актам; удосконалення законодавства, що регулює створення та діяльність оптових ринків; закріплення на рівні законодавства необхідності страхування інвестицій;

у сфері економіки (методів економічного регулювання): опрацювання виваженої і науково-обґрунтованої стратегії розвитку економіки в цілому; прийняття програм підтримки доходів виробників, інноваційного розвитку галузей тощо; спрощення системи оподаткування; забезпечення державної закупівлі продукції розвинутих підприємств за цінами вищими, ніж її собівартість; формування ефективної ринкової інфраструктури;

у інформаційній сфері (методів пропагандистського регулювання): запровадження стратегії промоції інвестування, в якому реалізувалися б такі заходи, як поліпшення бізнес-середовища для іноземних інвестицій, запровадження заходів із розроблення продукту, запровадження ефективних маркетингових інструментів та засобів промоції інвестицій, визначення цільової компанії, накопичення інформації, налагодження зв'язків і управ-

ління рахунками; стимулювання інвестицій, які б максимально сприяли налагодженню техніко-технологічного обміну; забезпечення відкритості та доступності законодавства стосовно інвестицій; скасування необґрунтованих обмежень із надання інформації; розвиток розгалуженої мережі дорадчих служб;

у складі організаційних заходів (методів адміністративного регулювання): подальше здійснення адміністративної реформи; запровадження загальноприйнятих стандартів та принципів кор-

поративного управління; комплексний підхід до впровадження ефективних інвестиційних проектів.

Отже, основні напрями удосконалення інвестиційного державного регулювання вбачаємо у перспективах прогресивного саморозвитку, у встановленні горизонту інвестиційного планування до 25 років із подальшою конкретизацією в програмах підтримки інвестування та акцентів на впровадженні державно-приватного партнерства, покращенні інституційного та фінансового середовища та активному впровадженні пропагандистських заходів.

Список використаних джерел:

1. Дашковська І. Деякі аспекти державного регулювання інноваційної діяльності в Україні. URL: http://www.nbu.gov.ua/portal/natural/vnulp/Ekonomika/2011_698/06.pdf.
2. Держава об'єднується з бізнесом для досягнень: Інформаційно-аналітичний бюлетень КМУ. URL: <file:///C:/Users/Mir/Downloads/2013-08.14.pdf>.
3. Крайнюкова В. Інвестиційне законодавство України: Проблеми та перспективи розвитку. Право України. 2009. № 5. С. 25–28.
4. Медвідь Я., Ніколаєва Я. Державне управління інвестиційною діяльністю в Україні. Наукові праці МАУП. Київ, 2011. № 1(28). С. 107–112.
5. Митний кодекс України від 13 березня 2012 року № 4495-VI [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2012. № 44. С. 552.
6. Нові форми організації територій з особливим податковим режимом (СЕЗ і ТІПР): аналітична записка. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/271/>.
7. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. №2755-VI [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 13–14. С. 112.
8. Поєдинок В. Деякі проблеми державної підтримки інвестиційної діяльності. URL: http://papers.univ.kiev.ua/jurydychni_nauky/articles/Some_problems_of_the_state_support_for_investment_activity_16793.pdf.
9. Про внесення змін до розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України щодо особливостей оподаткування суб'єктів господарювання, які реалізують інвестиційні проекти у пріоритетних галузях економіки від 6 вересня 2012 року № 5211-VI. Відомості Верховної Ради. 2013. № 33. Ст. 438.
10. Про державно-приватне партнерство: Закон України № 2404-VI від 01.07.2010 [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 40. С. 524.
11. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності 11 вересня 2003 року № 1160-IV [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 9. С. 79.
12. Про інвестиційну діяльність: Закон України № 1560-XII від 18.09.1991 [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 46. С. 616.
13. Про оцінку земель: Закон України № 1378-IV від 11 грудня 2003 року [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 15. С. 229.
14. Про підготовку та реалізацію інвестиційних проектів за принципом «єдиного вікна»: Закон України № 2623-VI від 21 жовтня 2010 року. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2623-17>.
15. Про режим іноземного інвестування: Закон України № 93/96-ВР від 19.03.1996 [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 19. С. 80.
16. Про стимулювання інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях економіки з метою створення нових робочих місць: Закон України № 5205-VI від 06.09.2012 [чинний]. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 32. С. 410.
17. Стичінська О. Обґрунтування концепції фінансового регулювання інвестиційної діяльності в економіці України в контексті оподаткування. Вісник ДДМА. 2012. № 4(29).
18. Федоришин О. Основні форми державного регулювання інвестиційної діяльності. Вісник Львівської комерційної академії. Економіка. Вип. 4. Львів, 1998. С. 273–275.

Намлієва Н. В.

Мелітопольський інститут державного та муніципального управління
«Класического приватного університета»

МЕТОДЫ ИНВЕСТИЦИОННОГО ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ В НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКЕ

Резюме

В статье систематизированы основные методы государственного инвестиционного регулирования. Проанализированы правовые и экономические методы инвестиционного регулирования, выделены основные средства регулирования и определены проблемы применения методов в современных условиях.

Ключевые слова: государственное регулирование, инвестиции, методы, средства.

Namliyeva N. V.

Melitopol Institute of Public and Municipal Administration
of Classic Private University

METHODS OF STATE REGULATION OF INVESTMENT IN THE NATIONAL ECONOMY

Summary

In the scientific article systematizes the main methods of public investment regulation. The legal methods of investment regulations and economic methods of investment regulations and the basic means of regulation, selected problems of application of methods in modern conditions.

Key words: state regulation, investments, methods, tools.